

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. Благоевград, 16.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети март
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Румяна Бакалова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Мирела Гълъбова
като разгледа докладваното от Румяна Бакалова Въззивно гражданско дело
№ 20211200500551 по описа за 2021 година

Производството е образувано на основание чл.258 и сл.ГПК по въззивна жалба,подадена от „А. Б.“ Е. срещу решение № 900034 от 08.01.2021г.,постановено по гр.д.№1035/2019 по описа на РС Сандански , в частта,с която са отхвърлени претенциите на ищеца,сега въззиваем за претендирана главница от 649.19лв.,законна лихва за забава в размер на 64.11лв. и за неустойка в пълния й размер от 729.90лв.Счита,че съдебния акт за незаконосъобразен и неправилен.Излага доводи,че във фактурите №35193858,№35355740,№352336584 и №353948874 са фактурирани сметки и за други телефони,по които е посочен избрания от абоната план. Същото важало и за искането за неустойка за възстановяване стойността на отстъпките от пазарните цени на крайните устройства.

Моли да се отмени решението в обжалваната част и се уважи претенцията.Претендира разноски.

Ответната страна Б. Р. С.,представляван от особен представител,изразява становище за неоснователност на претенцията.

Въззивната жалба е допустима като постъпила в срок,от страна по

делото,която има право и интерес да обжалва постановления съдебен акт,подадена от пълномощник с надлежна представителна власт.

Въззивният съд,съобразно правомощията си по чл.269 ГПК намира обжалваното решение за валидно и допустимо,а по правилността му съобрази следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.79 ЗЗД и чл.92 ЗЗД ,чл.86 ЗЗД.

В заповедното производство,образувано по ч.гр.д.№ 1514/2018 по описа на РС Сандански е удовлетворено искането за сумата общо от 2290лв. главница,както и 212.14лв. лихва за забава,начислена върху сумата от 1560.73 лв. за посочения период,ведно със законната лихва върху главницата,считано от 17.12.2018г.В заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК,РС Ссандански подробно,съобразно изложеното като обстоятелства в заявлението е пояснил от какво произтича вземането за главница.

В исковата молба също са изложени обстоятелства, от какво произтича вземането,но е заявен един общ петитум за сумата за главница.

РС Сандански е разграничил задълженията в мотивите на решението си,при което се установява,че ищецът претендира вземане от ответника на няколко основания-задължение,произтичащо от неплатена главница по задължение за предоставени далекосъобщителни услуги по договори за електронни съобщителни услуги,лихва върху тях за периода на забавата ,неустойка за предсрочно прекратяване на договора за електронни съобщителни услуги и неустойка за предсрочно прекратяване на договора за продажба на изплащане на устройство.

Всички задължения са фактурирани и по делото са приложени фактурите,но следва да се отбележи,че не фактурата е основание за възникване и установяване на задължението.

Установено е,че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК, срещу С. и е било образувано ч.гр.дело № 1514/2018г., по описа на Санданския районен съд, като против ответника е била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение.Поради връчване на заповедта за изпълнение на парично

задължение на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК е бил предявен установителен иск за установяване на вземането по издадената заповед за изпълнение. Този иск е предявен в срока по чл. 415 ал. 1 ГПК.

Установява се от представените и приети като писмени доказателства по делото договори за електронни съобщителни услуги и приложения към тях, договор за продажба на изплащане, че между страните е създадена облигационна връзка за предоставяне на услуги, влизащи в предмета на дейност на ищеца.

Съдебно счетоводната експертиза е установила, че сумите по фактурите са правилно изчислени, съобразно въведените данни от ищеца. Вещото лице е установило, че счетоводството на ищеца не е аналитично, а е синтетично и отчитане на приходите от клиенти е по счетоводна сметка "билинг клиент".

РС Сандански е констатирал, че по 3 от подписаните приложения, съответстващи за № *****, № * и № * от клиента не е избран съответен план, което прави невъзможно да се установи каква е уговорената месечна такса, тарифен план. Направил е изчисления за другите два номера, за които е избран тарифен план и частично е уважил претенцията за предоставени съобщителни електронни услуги и размера на обезщетението за забавено плащане. Намерил е, че поради липса на избран тарифен план за посочените номера, това внася неяснота относно размера на претендираните неустойки.

В жалбата е направен довод, че във фактурите са описани и задължения към други номера, които е следвало да се вземат предвид от съда. Доводът въззивният съд намира за неоснователен, доколкото тези изчисления са предмет на счетоводна експертиза, като такива доказателства за преизчисление не са поискани от въззивника, съобразно безспорно констатираното, че за част от телефонните номера не е избран тарифен план. В този смисъл искът, в частта в която е отхвърлен от първоинстанционният съд е останал недоказан.

При така установената фактическа обстановка Благоевградският окръжен съд намира от правна страна следното:

Установителният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК е специален положителен установителен иск, който принадлежи на кредитора. Чрез него той може да постигне защита със сила на присъдено нещо като се признае за установено

срещу длъжника съществуването на вземането му. Поради проведеното заповедно производство, с което заявлението е уважено, предявеният в срок установителен иск е допустим.

При така релевираните твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки /юридически факти/: 1/ наличието на валидно възникнали облигационни връзки между страните в производството по сключените договори за електронни съобщителни услуги 2/ че ответника е потребил съответните услуги и съответно наличие на задължение за заплащане на абонаментна такса и ползвани далекосъобщителни услуги и 3/ стойността на доставените далекосъобщителни услуги в претендирания в исковата молба размер. Съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, ищецът носи доказателствената тежест да установи при пълно и главно доказване наличието на посочените предпоставки.

Ищецът не е доказал последната предпоставка относно стойността на фактурираните електронни услуги за № *****, № * и № *. Както бе посочено по-горе, поддържания в жалбата довод за неправилност на изчисленията на първоинстанционния съд е следвало да се подкрепи със съответно доказателствено искане. Ето защо жалбата в тази част е неоснователна.

Процесните договори са сключени при предварително установени от ищеца общи условия /чл. 298, ал. 1 ТЗ/, които са задължителни за потребителя, тъй като писмено ги е приел. Следва да се посочи, че процесните договори съставляват индивидуален договор при общи условия по смисъла на чл. 228, ал. 1 ЗЕС, като поради обстоятелството, че страни по него са юридическо лице, което предоставя услуги като част от своята търговска дейност в частния сектор, поради което има качеството на „Търговец“ по смисъла на § 13, т. 2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, както и физическо лице, което ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, поради което има качеството на „Потребител“ по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, то при уреждане на отношенията между страните е приложим и ЗЗП, цел на който е осигуряване на защита на някои от основните права на потребителите, в това число и на правото на защита на

икономическите им интереси при неравноправни договорни условия. Тъй като съдът служебно следи за наличие на неравноправни клаузи, дори и да няма направено такова възражение, при прегледа на клаузите, въззивният съд намира, че не се констатира клаузите по договорите да са неравноправни.

По отношение на исквете за присъждане на неустойки следва да се посочи следното:

В т.54 и т.54.1 от Общите условия е предвидено, че ищецът има право едностранно да прекрати договора или временно да спре достъпа на абоната до мрежата при неплащане на дължимите суми, след изтичане срока за плащане.

В исковата молба се твърди, че неустойки се дължат на основание чл.92 ЗЗД, тъй като договорите са предсрочно прекратени съгласно т.40ж във вр.с т.54.1 . от Общите условия.

За да бъде уважен предявеният иск по чл. 92 от ЗЗД следва да се докаже от ищеца, че в договорът съществува валидна уговорка за неустойка при прекратяване на договора по вина на потребителят преди изтичане на срока му и че договорът е прекратен по реда, предвиден в него и закона. Императивната разпоредба на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД, гласи ,че когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще смята договора за развален. По делото липсва писмено изявление от въззивното дружество до въззиваемия, с която той да е уведомен, че, ако в определен срок не погаси задълженията си, договорът ще бъде развален. Писмено волеизявление е необходимо съгласно чл.87 ал.1 пр.последно ЗЗД, защото договорите са сключени в писмена форма. Това означава, че развалянето има действие, само след получаване от длъжника на едностранното изявление на кредитора, че разваля облигационната връзка поради виновно неизпълнение на задълженията по нея. Правото на ищеца да преустанови предоставянето на услугата ,за да претендира неустойки и други последици следва да е свързано с прекратяване /разваляне/ на договорите по правилата на ЗЗД. Съобразно практиката на ВКС на РБ, при наличие на останалите предпоставки по чл. 87 от ЗЗД е възможно договорът да бъде развален с връчване на препис от исковата молба на ответника – в този

смисъл и Решение № 178/12.11.2010 г., постановено по т. д. № 60/2010 г. по описа на ВКС на РБ, II т. о. Уведомяването на длъжника, че кредиторът разваля договора, направено с връчване на препис от исковата молба по чл. 415, ал. 1 от ГПК или по друг начин след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение има за последица настъпване на ефекта от развалянето на договора. Това уведомяване обаче не може да бъде взето предвид като факт, настъпил след предявяване на иска, от значение за спорното право, съгласно чл. 235, ал. 3 от ГПК, нито да обуслови основателност на установителния иск по чл. 415, ал. 1 ГПК, нито може да промени с обратна сила момента на настъпване на изискуемост на задължението за неустойка, а представлява ново основание за предявяване на осъдителен иск или ново заявление за издаване на заповед за изпълнение. Ако относимите към възникването на задължението за неустойка факти не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, то вземането не е изискуемо. Поради това иска за неустойка следва да се отхвърли като неоснователен.

Мотивиран от изложеното и като взе предвид, че направените от настоящата инстанция фактически и правни изводи напълно съвпадат с тези, които е направил първоинстанционния съд в своето решение, съдът намира, че атакуваното решение следва да се потвърди.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 900034 от 08.01.2021г., постановено по гр.д. №1035/2019 по описа на РС Сандански в обжалваната част, с която са отхвърлени претенциите на „А. Б.“Е. за претендирана главница от 649.19лв., законна лихва за забава в размер на 64.11лв. и за неустойка в размер от 729.90лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____